

[Aksel Larsen.]

der er noget galt, og at der må have været en grund til, at visse politikredse og visse kredse indenfor anklagemyndigheden havde så travlt med om muligt at få knækket nakken på netop denne mand. Det, der er sket i denne sag, bør ikke begraves i nutidige eller fremtidige kommissionsdomstole, for denne sag er symptomatisk for tilstandene indenfor politiets og justitsvæsenets ledelse og de tilstande, som er årsagen til, at tillidskrisen, der ganske rigtigt alvorligt begyndte under besættelsen, stadigvæk vedvarer og oven i købet skærpes.

Den højtærede justitsminister har her erklæret, at Wright, Thomsen & Kier-sagen er fra før hans ministertid, og derfor har han intet ansvar, og derfor var han ikke i stand til forleden at give en fuldstændig redegørelse, han var først i stand til at give den her i dag. Må jeg dertil sige, at det var den højtærede justitsminister selv, der fastsatte dagen for besvarelsen af den forespørgsel, jeg havde indbragt. Den højtærede justitsminister fastsatte selv dagen, og at han så ikke havde papirerne klar og ikke var i stand til at besvare forespørgslen den dag og må gøre det i dag, er i hvert fald hans fejl.

Må jeg dernæst gøre opmærksom på, at jeg har ingensinde anset den nuværende højtærede justitsminister for at være hovedansvarlig for, at det er gået sådan med Wright, Thomsen & Kier-sagen, som det er. I så henseende har jeg lagt hovedansvaret på rigsadvokat Pihl, men ladet ham dele hovedansvaret med den tidligere justitsminister. På den anden side har den højtærede justitsminister nu siddet i det, han kalder sit embede, et helt år, og han har i den tid haft god lejlighed til at undersøge sagen og genoptage den, og han vidste jo før sin tiltræden, at der var noget galt ved den måde, den var behandlet på. Han vidste, hvor stor utilfredshed der var, men han har alligevel ingenting foretaget sig, før sagen på grund af „Land og Folk“'s skrivelser antog sådanne dimensioner, antog karakteren af offentlig justitsskandale, så han var nødt til at gøre noget. Jeg må have lov til at bebrejde justitsministeren, at han var så længe om det.

Hvad hans redegørelse her angår, så var den meget omfattende. Den var fyldt med et virvar af detaljer, af benægtelser, af mere eller mindre rigtige påstande og af citater fra dokumenter, som han besidder, men som for os andre er hemmelige. Det virkede på mig, som om han havde så uen-

delig travlt med at plante en helt masse buskvækster i håb om, at de skulle gøre det umuligt for offentligheden at se selve skoven. Det virkede på mig, som om han havde travlt med at beskæftige sig med en hel mængde detaljer, at komme udenom det væsentlige, at tilsløre det, der er hovedsagen. Jeg tvivler ikke om, at hvis man gennemgår de taler, jeg i min debat med den højtærede justitsminister har holdt her i tinget i dette efterår, og leder med lup, kan man sikkert finde mange ting, hvorom man kan sige, at dette stemmer ikke 100 pct. overens med, hvad der virkelig er foregået eller står i de dokumenter, som Aksel Larsen ikke kender. Men det, det drejer sig om, er, hvorvidt hovedsagen i min fremstilling og mine angreb har været rigtig; man kommer nu til at holde mig tilgode, at det er ikke mig, der råder over dokumenterne, det er justitsministeren, og man kommer til at holde mig tilgode, at jeg desværre ikke er faguddannet jurist, og at ingen af folketingets jurister, som burde være i stand til at kontrollere, hvorvidt justitsministeren taler sandhed eller ikke taler sandhed, har følt trang til i ringeste måde at støtte mig i denne debat. Nu er jeg teknisk vanskeligt stillet, fordi jeg som sagt ikke er jurist, fordi jeg ikke kender de dokumenter, justitsministeren gemmer og samtidig pukker på, og fordi jeg ikke har den taletid, den højtærede justitsminister kunne benytte sig af. Jeg kan derfor ikke imødegå hele hans tale, alt hvad han har sagt, men jeg må indskrænke mig til at røre ved nogle eksempler og så komme tilbage til sagens hovedlinie.

Må jeg for det første sige, at de taler, jeg holdt her under forespørgselsdebatten om Wright, Thomsen & Kier, i deres hovedlinie og deres detaljer i alt væsentligt falder sammen med den tale, højesterets-sagfører Ejvind Møller holdt i studenterforeningen på et møde, hvor justitsministeren var tilstede. Jeg føler mig på temmelig sikker grund, når en så anset jurist lægger ganske samme synspunkter for dagen og kommer frem med de samme angreb, og at han gjorde det, har vi fået bekræftet af det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, som her udtalte sin forargelse over, at der ikke forlængst var rejst sag også mod højesterets-sagfører Ejvind Møller.

Må jeg for det andet have lov til at sige, at jeg ikke er tilfreds med justitsministerens oplysning, at under forespørgselsdebatten vidste han ikke noget om, at krisepolitiet og rigsadvokaten havde henlagt prissagen fra 1940 som forældet. Jeg var ikke tilfreds